

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

LÕIKUSKUU

Neitsijõe romaan

Originaali tiitel:
Robyn Carr
Harvest Moon
2011

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ketlin Tamm
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2011 by Robyn Carr
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E03409322
ISBN 978-9949-82-892-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Nancy Berlandile, kirjaniku parimale sõbrale ja liitlasele.
Tänan sind kõige eest, mida teed!*

ESIMENE PEATÜKK

„Ma pean sinuga rääkima,“ teatas Phillip. „Oma kabinetis.“

Kokk Kelly Matlock kostitas restorani juhatajat uskmatu pilguga. Ta hoidis suurt kasvu itaallast ja rootslast sõna otseses mõttes lahus. Itaalia reakokal oli käes spaatel ja rootslasel metall-lusikas ning nad võitlesid pliidipealse territooriumi pärast. Korraldus viivitamatult juhataja kabinetti minna oli nii jabur, et Kelly pidi äärepealt naerma puhkema. „Mul on tõepoolest väga kiire, Phillip,“ ütles ta. „Vähe sellest, et köögis toimub kaklus, on kell seitse. See on õhtune tipp-tund. Räägime kell kümme uuesti.“

„Asi on pakiline,“ ei jätnud mees järele. „Usu mind, muidu ma ei kutsuks sind.“

„Kus Durant on?“ küsis Kelly, viidates restorani peakokale.

„Taidleb maja ees ja parastab. Las need kaks tohmanit löövad teineteist maha – liha on meil niikuinii vähevõitu.“

See märkus aitas kokki lahutada märksa paremini kui Kelly senised jõupingutused. „Kohe tulen,“ ütles ta Phillipile. Juhataja eelistas, et teda kutsutakse *Phillippe'*iks, ehkki tema soontes ei voolanud piiskagi prantsuse verd. Tema aktsent oli üdini teeseldud. Kelly läks oma lukustatava kapi juurde, võttis põlle eest ja vahetas mäördunud valge jaki puhta vastu, jättes vanem-reakoka vastu-tama.

Talle ei turgatanud pähegi, et tegemist võib olla tõelise häda-olukorraga. Phillip armastas kõike üle dramatiseerida. Tema teine

lemmiktegevus oli naistöötajatele ligitikkumine ja kolmas Durantiga röökimismaratonide pidamine.

Kunagi tulevikus, kui Kellyst saab peakokk, pole Phillipil tema restorani asja. Kelly ei taluks nii tüütut ja sotsiaalselt väljakannatamatut käitumist.

Ta koputas paar korda Phillipi kabineti uksele ja lükkas selle lahti. Tema süda jäi peaaegu seisma. Restorani juhataja kirjutuslaua vastas toolil istus Olivia Brazzi, maailmakuulsa meisterkoka Luciano Brazzi abikaasa. Ehkki Kelly teed ristusid temaga regulaarselt nii heategevusüritustel kui ka selles restoranis, polnud nad omavahel tuttavad. Lucale kuulus restorani aktsiate kontrollpakk. Olivia oli Durantiga lähedane ja tema siinviibimine polnud sugugi ebatavaline. Ent Olivia polnud Kellyst varem välja teinud, vaid suhtus temasse kui suvalisse kokka, kes ei vääri tema aega.

Olivia naeratas nii südamlikult ja lahkelt, et ühe hullumeelse hetke vältel tundus Kellyle, nagu näeks ta und, kus Olivia on tulnud Lucat temale loovutama.

Elegantnes mustas kreppkleidis, läikivates muustrilistes sukkepükstes, kümnesentimeetriste kontsade ja silmapaistvate teemantidega proua Brazzi ei näinud sugugi välja nagu viiekümneaastane, vaid pigem kahekümnene. Nagu tütarlaps. Elegantne jääsiniste silmadega tütarlaps.

Kellyl läks seest õõnsaks. *Mida imet võiks ta minust tahta? mõtles ta. Ega ta ometi soovi, et mõnel tema erilisel õhtusöögipeol või üritusel toitlustust pakun?*

Olivia kiikas Phillipi poole. „Üks hetk, Philippe. Kas jätaksid meid omavahele?“

Kellyl hakkas pea ringi käima. Tema kujutlustes oli isiklik kohtumine Olivia Brazziga tundunud niisama ebatöenäoline kui tulnukarööv.

„Muidugi, Olivia,“ kostis mees, suudles Olivia käeselga ja tegi minekut. Kelly oleks tahtnud selle peale oksendada.

„Preili Matlock, ma palun teid,“ nurrus Olivia. „Istuge hetkeks.“ Ta osutas väikese hapra käega oma kõrvale toolile.

Kelly palvetas mõttes. *Mis iganes see ka poleks, saagu see kiiresti läbi!*

„Mul on kahju, et meie esimene kohtumine on nii piinlik, preili Matlock, aga ma tulin paluma, et lõpetaksite minu mehega magamise.“

Kelly silmad läksid suureks, olgugi et ta oleks soovinud jääda tasakaalukaks. „Kas te räägite tõsiselt?“ küsis ta alandatud häälel.

„Oh heldeke, muidugi!“ kinnitas Olivia.

„Proua Brazzi, ma ei maga Lucaga!“

„Võib-olla pole seda tõepoolest paslik magamiseks nimetada... Aga lahendame selle probleemi kiiresti ja vaikselt, eks?“ Olivia kergitas kulmu.

Huhh, vähemalt oli ta kiire ja otsekohene. Kõlas kahtlaselt sedamoodi, et Olivia ja Luca polnudki nii lahus, kui mees oli väitnud.

Ja muidugi ei maganud Kelly Lucaga! Aga ta otsustas hoiduda midagi lisamast, sest tema tunded mehe vastu peegeldusid kahtlemata näoilmes. Ta neelas need pingutusega alla.

Kelly oli kenake, ta teadis, et on kenake. Ent Olivia oli *imekaunis*. Ja šikk. Ning kogenud. Tema elegantne vaashoitud enesekindlus mõjus pisut rõhuvalt. Kelly oli puutunud kokku maailma kõige saatanlikumate peakokkadega, ent ometi suutis leebelt kõnelev proua Brazzi teda korralikult heidutada.

„Luca rääkis mulle kõik ära. Kuidas te kohtusite, kui kaua olete kohtamas käinud ja nii edasi. See on tuttav lugu. Mõistagi pole te tal esimene,“ täpsustas Olivia. „Kujutan ette, et nüüdseks juba teate seda. Minu abikaasal paistab olevat eriline nõrkus blondide vastu. Palun, kas teeksite sellele asjale lõpu?“

Kelly teadis, et ei peaks *midagi* lausuma. Aga see teema oli liiga pöörane, et vaikida. „Kogu lugupidamise juures, proua Brazzi, ma ei tea, millest te räägite.“

„Teie armulugu Lucaga on kestnud umbes kolm kuud. Võib-olla neli? Te kohtusite ühel heategevusüritusel, kus viibisin ka mina. Te armastate teineteisele süüa teha. See viib muude asjadeni – Luca jaoks võrdub söök kirega. Kuna tema mobiili kõnelogi oli teie

numbrit täis, võtsin ta liistule. See pole meil esimene kord sel teemal suhelda. Sõnumid, kirjad, pildid ja muu säärane. Ma palun, kõik on nüüdseks avalik. Soovin, et see lõppeks.“

Kelly tardus. „Tõepoolest, proua Brazzi, ma tunnen teie abikaasat kauem kui kolm kuud. Olen siin kolm aastat kokana töötanud! Oleme suhelnud tõisel tasandil, mõnikord sagedamini – see on lõpude lõpuks *tema* restoran, olgugi et Durant peab ennast omanikuks, aga...“

Olivia naeratas meeldivalt. „Palun kutsu mind Oliviaks. Meil on väga palju ühist. Ja kullake, sa ei taha seda suhet jätkata. Kui sa pole veel aru saanud, siis luba end valgustada: Luca pole eriti keskendumisvõimeline. Kas ta rääkis sulle oma lastest? Neist, kelle on saanud väljaspool meie abielu?“

Kui Olivia eesmärk oli Kellyt rabada, siis õnnestus see tal suurepäraselt. „Teate, proua Brazzi, te panete mind keerulisse olukorda. Mulle tundub aina rohkem, et see on teie ja teie abikaasa vaheline jututeema. Mina ei tea midagi...“

„Oleme suutnud hoida need õnnetud suhted pere ja ettevõtte teada, aga kui oled temaga tõeliselt lähedane, siis on ta sulle neist rääkinud. Luca arvel on palju vallutusi. Pole välistatud, et tal on lausa tosin last. Aga mitte ametlikult: hoian tema rahaasjadel tähelepanelikult silma peal. Mul on kahju, kui sind haavasid, aga luban, et mida varem sa sellest Luca-segadusest eemaldud, seda parem sulle. Sellel lool pole õnnelikku lõppu. Ja siit pole raha tulemas.“

Kelly kargas jalule. „Raha? Te ei arva ometi...“ Ta oleks tahtnud endale jalaga virutada. See kõlas nagu ülestunnistus. Ent vihje, et ta on kullakaevaja, mõjus veelgi solvavamalt kui süüdistus, et ta Lucaga voodit jagab!

„Mul on väga kahju,“ ütles Olivia. „Ma ei tahtnud sind solvata. Kindlasti armastad teda meeletult. Võta teatavaks, et kuigi Luca toetab oma lapsi, pole laste emad sellest vähimatki kasu saanud. Nad on sunnitud tagasihoidlikult läbi ajama. Ja paraku pole minu lapsed nende vastu kuigi külalislahked. Nagu arvata võid, pole neile

sugugi meeltemööda, et nende isa lakkamatult vasakule vaatab. Nad on mulle väga lojaalsed.“

„Proua Brazzi, ma ei tea midagi teie abieluvälistest lastest, sest ma ei ole kellegi usaldusisik. Me vestleme Lucaga retseptidest ja menüüdest, õhtusöögi paikadest ja karjäärivõimalustest. Ta on olnud minu mentor ja sõber. Aga tõepoolest...“

„Pole mõtet tühje sõnu teha, preili Matlock. Kui oleksin naiivne, poleks ma Luca kõrval nii kaua vastu pidanud. Sa helistad või saadad talle sõnumeid mitu korda päevas!“

„Need on minu vastused talle,“ raius Kelly. See oli tõsi. Kui päevas vahetati mitu sõnumit või telefonikõnet, oli nende algatajaks alati Luca. Kelly ei helistanud *eriti* tihti, sest ta ei tahtnud jätta muljet, et on tähelepanunäljas või meeleheitel. „Mina ei taha teda tüüdata! Ta on väga hõivatud mees!“

Olivia kummardus lähemale. „Ma olen neid näinud, kullake. Tean, et oled minu mehesse armunud ja me peame sellele lõpu tegema. Kohe.“

Olgu pealegi, mõtles Kelly. Nende suhe töötas lõppeda. Aga teda ajas turri valesüüdistus, justkui oleks *tema* meest jahtinud ja veel isikliku kasu pärast. Luca oli talle rääkinud, et elab Oliviaga ühise katuse all eraldi elusid, et neil on juba üle kahekümne aasta eraldi magamistoad ja nad on koos üksnes laste ning oluliste seltskonnatürituste pärast, millega kaasneb ärieline edu. Kelly polnud *eales* olnud Luca armuke!

Siiski oli ta juba ammu endale tunnistanud, et tema suhe mehega pole üdini süütu. Luca võlus teda söögi ja sõnadega, väitis olevat temasse armunud ja avaldas talle armastust. Ja ehkki Kelly oli teatanud, et ei seo end abielumehega, oli ta Luca kiidu- ja imetlussõnu ahminud nagu janune kutsikas.

Aga tal polnud aimugi, mida oli näinud Olivia Brazzi, kes pidas nende läbikäimist seksuaalvahekorraks!

Kelly oli valmis kaasa mängima, kuni on Lucaga vestelnud ja välja selgitanud, milles asi. „Tõsiselt, proua Brazzi, ma ei sekkuks eales teie pereellu. Luca oleks võinud teid siiatuleku vaevast säästa.“

Kui ta ütles, et parem on meie sõprus katkestada, siis mõistaksin teda. Mina ei hoiata teda pantvangis.“

Aga see, mida proua Brazzi oli öelnud – et Luca eelistab blonde, tal on palju vallutusi ja abieluväliseid lapsi? Luca polnud millestki säärasest juttu teinud.

Ilmselgelt, tõreles Kelly endaga. See polnud eriline üllatus.

Olivia puhkes naerma. „Mis sa arvad, kes mind siia saatis, kullake? See pole esimene kord, kui olen pidanud tema järelt kasima.“

„Kas olete aru kaotanud?“ pahvatas Kelly peaaegu karjudes, suutmata end ohjeldada.

„Ma tean, et köögis on ebaviisakused levinud,“ kortsutas Olivia kulmu. „Usu mind, olen sellele sageli tunnistajaks olnud, aga selles pole midagi võluvast. Jah, Luca saatis mind sinuga rääkima. Ta arvas, et kui seda teen mina, siis sa mõistad.“

„Just seda ma *ei* mõistagi. Miks ta pidanuks midagi säärast tegema? Mina ei kujuta teile mingisugust ohtu.“ Kelly vangutas pead. „Tal piisanuks mulle ütlemisest, et meie sõprus valmistab teile ebamugavust, ja me oleksime igasuguse suhtlemise katkestanud.“